

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΛΟΠΑΠΠΟΥ

ΟΤΑΝ ὁ ἥλιος σβύνη πιά κι' ἀρχίξῃ τὸ σκοτάδι,
ἀπὸ τοὺς Στύλους τοῦ Διὸς, ποῦ κάθουμαι τὸ βράδυ,
θωρῶ 'ς τὸ λόφον τοῦ ἐκεῖ ὁλόρθον τὸ μνημεῖον
τοῦ Φιλοπάππου, 'δὲν βαρὺ, ἀκίνητο στοιχεῖο·
'δὰ σχῆμ' ἀνθρώπου φαίνεται μεγάλο, ποῦ ἀπομένει
ἀπ' τοὺς ἀρχαίους χρόνους του, μὲ κεφαλὴ σκυμμένη,
νὰ βλέπῃ τὸ τί ἦτανε, τί 'χάθηκ' ἀπ' ἐμπρός του,
νεκρός, ποῦ οὔτε νὰ ταφῇ τὸν ἄφηνε ὁ καιρὸς του,
καὶ νὰ κυττάξῃ, φάντασμα, κι' ἀκόμα νὰ κυττάξῃ
πῶς ὁ Καιρὸς καὶ τοὺς ναοὺς καὶ τοὺς θεοὺς ἀλλάζει,
καὶ ν' ἀπορῇ πῶς 'σβύσθηκε καὶ ν' ἀπορῇ πῶς μένει
ὁ τόσος Κόσμος, ποῦ ποτὲ δὲν ἦταν νὰ πεθαίνῃ
καὶ ὅμως τόσο ἐρείπιο τοῦ σώζεται ἀκόμα
κι' ἀφοῦ ἡ ἀθανασία του ἐτρίφθηκε σὲ χῶμα! . . .
Τί πόνος εἰς τὴ σκοτεινὰ μοῦ φαίνεται, τί πόνος,
ἐκεῖνος ὁ κατάδικος νὰ στέκετ' ἐκεῖ μόνος,
ἀμίλητος, ἀστέναχτος, νὰ βλέπῃ κάθε βράδυ
τί χάθηκε, τί ἀπόμεινε 'ς τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι!

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ
